

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul III — Nr. 266

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÎRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 30 decembrie 1991

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
REPUBLICĂRI	
— Legea nr. 60/1974, Legea sanitară veterinară	1—6
— Legea nr. 1/1991 privind protecția socială a șomerilor și reintegrarea lor profesională	6—10
DECRETE	
104. — Decret privind trecerea direct în retragere a unor generali din Ministerul Apărării Naționale	10
119. — Decret privind înființarea Ambasadei României în Republica Lituania	11

REPUBLICĂRI

LEGEA nr. 60/1974 *) Legea sanitară veterinară

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — Apărarea sănătății animalelor și prevenirea transmiterii de boli de la animale la om este o problemă de stat și constituie o sarcină permanentă pentru toate unitățile, precum și o îndatorire pentru toți locuitorii țării.

Art. 2. — Conducătorii unităților de stat, publice și ai oricărui alte unități deținătoare de animale, precum și ai celor care prelucrează, depozitează, transportă și valorifică produse de origine animală, ca și persoanele fizice deținătoare de animale sau care valorifică produse de origine animală, poartă răspunderea pentru aplicarea și respectarea întocmai a măsurilor care să asigure sănătatea animalelor și salubritatea produselor de origine animală.

Art. 3. — Activitatea sanitară veterinară în România se desfășoară după o concepție unitară și trebuie să contribuie la sporirea efectivelor de animale prin îmbunătățirea indicilor de natalitate, prolificitate, creșterea potențialului productiv și la asigurarea salubrității alimentelor de origine animală.

Art. 4. — Statul sprijină activitatea de apărare a sănătății animalelor și de prevenire a bolilor ce se pot transmite de la animale la om, prin organizarea asistenței tehnice de specialitate, asigurarea bazei tehnico-materiale necesare și stabilirea de norme sanitare veterinare obligatorii pentru toate unitățile și toți cetățenii țării.

CAPITOLUL II

Atribuțiile și răspunderile medicilor veterinari

Art. 5. — Medicii veterinari răspund de aplicarea măsurilor de apărare a sănătății animalelor la toate unitățile deținătoare de animale și în gospodăriile populației, cât și a celor de asigurare a salubrității produselor de origine animală în unitățile producătoare, de prelucrare, de depozitare, de transport și de valorificare, situate pe teritoriul în care își desfășoară activitatea.

Pentru aducerea la îndeplinire a acestor îndatoriri medicii veterinari au următoarele atribuții și răspunderi :

a) să organizeze efectuarea la timp și în bune condiții a operațiunilor sanitare veterinare de depistare și prevenire a bolilor infecțioase și parazitare la animale ;

*) Republicată în temeiul art. III din Legea nr. 75 din 14 decembrie 1991, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 16 decembrie 1991.

Legea nr. 60 din 29 octombrie 1974 este publicată în Buletinul Oficial, Partea I, nr. 136 din 2 noiembrie 1974.

b) să organizeze depistarea animalelor cu tulburări de reproducție și să asigure aplicarea tratamentelor necesare pentru creșterea indicelui de natalitate ;

c) în cazul semnalării unor boli epizootice sau al suspiciunii acestor boli, să precizeze diagnosticul, să stabilească și să controleze aplicarea măsurilor de combatere și să informeze asupra bolii și măsurilor luate, în cel mult 12 ore de la constatare, autoritățile sanitare veterinare ierarhic superioare și celelalte unități interesate ;

d) să acorde asistența sanitară veterinară curentă animalelor de a căror sănătate răspund ;

e) să asigure controlul produselor alimentare de origine animală în toate fazele de prelucrare, depozitare, transport și valorificare, în vederea prevenirii pătrunderii în circuitul alimentar a unor produse contaminate cu germeni transmisibili la om.

Art. 6. — Medicii veterinari și medicii umani răspund împreună de stabilirea și aplicarea celor mai eficiente măsuri pentru prevenirea și combaterea bolilor comune omului și animalelor, precum și pentru prevenirea toxiinfecțiilor la om prin consum de alimente de origine animală. În acest scop sînt obligați să se informeze reciproc, în mod operativ, despre orice situație care necesită măsuri comune și să întreprindă, fiecare în sectorul în care lucrează, toate acțiunile necesare potrivit obligațiilor ce le revin.

Art. 7. — Medicii veterinari stabiliți de Ministerul Agriculturii și Alimentației cu atribuții de medic veterinar de stat au acces liber în unitățile deținătoare de animale și cele care prelucrează, depozitează, transportă sau valorifică produse de origine animală.

Accesul medicilor veterinari de stat în unitățile Ministerului Apărării Naționale sau Ministerului de Interne se va face în condițiile stabilite de acestea, împreună cu Ministerul Agriculturii și Alimentației.

Medicii veterinari de stat pot dispune distrugerea produselor de origine animală insalubre, reținerea celor suspecte de contaminare sau alterare, în vederea efectuării probelor necesare și pot să oprească, pînă la îndeplinirea condițiilor sanitare veterinare, activități de producție ale unor abatoare sau unități de prelucrare, depozitare, transport și valorificare a produselor de origine animală.

Art. 8. — Măsurile stabilite de medicii veterinari de stat, în exercitarea atribuțiilor ce le revin, sînt obligatorii pentru toate unitățile și persoanele fizice de pe teritoriul în care își desfășoară activitatea.

CAPITOLUL III

Obligațiile deținătorilor de animale și ale unităților care prelucrează, depozitează, transportă și valorifică produse de origine animală

Art. 9. — În vederea desfășurării activității în condițiile stabilite prin normele sanitare veterinare, unitățile de stat, publice și orice alte unități deținătoare de animale, precum și cele care prelucrează, depozitează, transportă și valorifică produse de origine animală au, după caz, următoarele obligații :

a) să aplice regulile sanitare veterinare și de igienă privind adăpostirea, hrănirea, îngrijirea, reproducția și exploatarea rațională a animalelor, precum și măsurile stabilite de autoritățile sanitare veterinare ;

b) să execute măsurile sanitare veterinare pentru prevenirea introducerii în unitățile zootehnice a boli-

lor transmisibile, precum și pentru lichidarea și prevenirea difuzării acestor boli din unitățile contaminate, asigurînd în acest scop toate condițiile materiale și organizatorice necesare ;

c) să supună examenului medical personalul din unitățile zootehnice, interzicînd persoanelor bolnave ori purtătoare de germeni infecțioși ce se pot transmite la animale sau ar putea contamina produsele alimentare de origine animală să lucreze în aceste unități ;

d) să întreprindă, cu respectarea strictă a regulilor sanitare veterinare, locurile de prelucrare, depozitare și valorificare a produselor de origine animală, mijloacele pentru transportul animalelor și produselor de origine animală, taberele de vară pentru animale, adăpătorile și pășunile pe care le folosesc ;

e) să anunțe, fără întîrziere, circumscripției sanitare veterinare și consiliului local apariția ori suspiciunea unei boli transmisibile la animale, iar pînă la sosirea medicului veterinar, să izoleze animalele bolnave, moarte sau tăiate din necesitate, fiind interzisă folosirea sau vînzarea cărnii și a altor produse de la aceste animale fără aprobarea medicului veterinar de stat. Se exceptează de la obligația anunțării cazurile de îmbolnăviri provocate în scopul producției de biopreparate sau pentru efectuarea de cercetări științifice.

Art. 10. — Persoanele fizice deținătoare de animale, pentru prevenirea apariției și difuzării bolilor epizootice, au următoarele obligații :

a) să anunțe în maximum 24 de ore autoritățile sanitare veterinare locale atunci cînd dobîndesc animale provenite din alte localități, aparținînd speciilor cabalină, bovină, ovină, caprină sau porcină și să nu introducă în turme sau cirezi timp de cel puțin 15 zile aceste animale ;

b) să permită personalului sanitar veterinar de stat verificarea stării de sănătate a animalelor din gospodăria proprie și să-l sprijine în efectuarea operațiilor sanitare veterinare ;

c) să prezinte animalele pentru efectuarea operațiilor sanitare veterinare la locul, data și ora stabilite de autoritățile sanitare veterinare ;

d) să anunțe fără întîrziere circumscripției sanitare veterinare ori consiliului local apariția cazurilor de boală la animale, moartea sau tăierea din necesitate a acestora, iar pînă la sosirea personalului sanitar veterinar, să izoleze animalele bolnave, cadavrele, carnea, organele și alte produse rezultate din tăiere, fiind interzisă folosirea sau vînzarea cărnii și a altor produse de la aceste animale fără aprobarea medicului veterinar de stat.

Art. 11. — Orice persoană care prin activitatea pe care o desfășoară vine în contact cu animale are obligația să anunțe fără întîrziere autorității sanitare veterinare sau consiliului local apariția cazurilor de boli la animale.

Art. 12. — Unitățile Ministerului Apărării Naționale și Ministerului de Interne sînt obligate să anunțe fără întîrziere medicului veterinar de stat local cazurile de boli transmisibile apărute la animalele pe care le posedă, să-l informeze despre evoluția acestor boli și să aplice prin personalul sanitar veterinar propriu măsurile de combatere și de prevenire a difuzării bolilor. La unitățile care nu dispun de personal sanitar veterinar propriu, aceste măsuri se aplică de către medicul veterinar de stat.

CAPITOLUL IV

Prevenirea și combaterea bolilor transmisibile la animale

Art. 13. — Pentru combaterea și prevenirea extinderii epizootiilor, când se constată la animale boli transmisibile sau când acestea sînt suspecte de asemenea boli, se instituie măsuri obligatorii de carantină, diferențiate în raport cu gravitatea bolii, gradul de difuzibilitate și particularitățile căilor de transmitere, în condițiile stabilite de Ministerul Agriculturii și Alimentației.

Dacă bolile constatate au difuzibilitate mare și prezintă un pericol deosebit, cu aprobarea Ministerului Agriculturii și Alimentației se poate interzice intrarea sau ieșirea din zona de carantină și a persoanelor. Despăgubirile ce pot fi acordate persoanelor în astfel de situații se reglementează prin hotărîre a Guvernului.

Art. 14. — Instituirea și ridicarea măsurilor de carantină se stabilesc, în raport cu extinderea și pericolul de difuzare a bolii, de către consiliile locale sau județene, respectiv al municipiului București, după caz, pe baza actului de constatare întocmit de medicul veterinar de stat.

La unitățile militare instituirea și ridicarea măsurilor de carantină se stabilesc de către comandantul unităților, pe baza constatării medicilor veterinari proprii. La unitățile care nu dispun de medic veterinar propriu, constatarea se va face de medicul veterinar de stat.

Art. 15. — Măsurile de carantină stabilite de consiliile locale sau județene, respectiv al municipiului București, pe raza teritorial-administrativă în care și desfășoară activitatea, sînt obligatorii pentru toate persoanele juridice și fizice.

Pentru sprijinirea acțiunilor de luptă împotriva bolilor transmisibile, prin decizia consiliului local sau județean, respectiv al municipiului București se constituie comandamente antiepidemice, alcătuite din conducători ai unităților de pe teritoriul respectiv și alte persoane cărora le revin sarcini în aplicarea măsurilor transmise de Ministerul Agriculturii și Alimentației, cu privire la combaterea bolilor. Aceste comandamente răspund de aplicarea tuturor măsurilor pentru prevenirea și lichidarea epizootiilor.

Dacă epizootia prezintă un pericol deosebit pentru economia națională, cu aprobarea Guvernului se constituie comandamentul antiepidemic central, alcătuit din conducători ai ministerelor și altor organe centrale interesate, care stabilește măsurile ce se impun în toate sectoarele social-economice și răspunde de aplicarea acestora în condițiile legii.

La propunerea comandamentelor antiepidemice locale, consiliile județene și al municipiului București pot suspenda operațiunile de încărcare și descărcare a animalelor, produselor de origine animală și furajelor în stații de cale ferată, locuri de încărcare-descărcare în mijloace de transport auto, porturi și aeroporturi situate în zona de carantină, sau să condiționeze aceste operațiuni de respectarea unor restricții sanitare veterinare speciale. Aplicarea măsurii se va face cu anunțarea organelor centrale care coordonează activitățile de transport afectate.

Art. 16. — Consiliile locale sau județene, respectiv al municipiului București, la propunerea medicului veterinar de stat, pot menține și după ridicarea măsurilor de carantină unele restricții privind circulația animalelor și produselor.

Art. 17. — Pentru apărarea sănătății animalelor din unitățile zootehnice de tip industrial, amplasarea, proiectarea și executarea construcțiilor și a instalațiilor aferente se vor face cu respectarea normativelor sanitare veterinare stabilite de Ministerul Agriculturii și Alimentației.

Din comisia de recepție a acestor obiective, în toate cazurile, va face parte și un medic veterinar din cadrul autorității sanitare veterinare județene sau a municipiului București.

Ministerul Agriculturii și Alimentației stabilește tehnologiile sanitare veterinare pentru fiecare tip de exploatare din unitățile zootehnice de tip industrial, normativile de dotare cu aparatura și utilajele necesare pentru prevenirea și combaterea epizootiilor, precum și normativile privind echipamentul de protecție antiepidemice.

La darea în funcțiune a unităților zootehnice de tip industrial, autoritățile sanitare veterinare județene și a municipiului București stabilesc zone de protecție antiepidemice în care se vor aplica măsuri speciale de profilaxie.

Art. 18. — Se interzice accesul oricărei persoane în unitățile zootehnice de tip industrial, fără respectarea regimului de filtru sanitar.

De asemenea, se interzice introducerea și scoaterea de animale, furaje, materiale, obiecte și mijloace de transport, fără respectarea întocmai a regulilor și restricțiilor specifice stabilite pentru astfel de unități.

Conducătorii unităților respective răspund de realizarea întocmai a acestor măsuri.

Art. 19. — În cazul acțiunilor de importanță deosebită ce se întreprind pentru lichidarea rapidă a focarelor de boli transmisibile se pot aproba, în condițiile stabilite prin hotărîre a Guvernului, tăierea sau uciderea unor animale și alte măsuri ce se impun pentru prevenirea difuzării epizootiilor și apărarea sănătății efectivelor de animale.

Despăgubirile pentru cazurile prevăzute la alineatul precedent se vor plăti numai pentru animalele asigurate, potrivit legii. Nu au drept la despăgubiri deținătorii de animale care nu au anunțat fără întârziere îmbolnăvirea animalelor, nu au izolat animalele bolnave și cei care nu au respectat măsurile stabilite de autoritățile sanitare veterinare.

În vederea refacerii șeptelului, în cazuri cu totul deosebite ce se vor stabili prin hotărîre a Guvernului, se va putea aproba plata unor despăgubiri în afara celor cuvenite prin asigurările de stat, în cadrul fondurilor prevăzute pentru combaterea epizootiilor.

Art. 20. — Circulația animalelor și produselor de origine animală în interiorul țării este supusă controlului sanitar veterinar de stat.

Pentru prevenirea difuzării bolilor transmisibile prin circulația animalelor și produselor de origine animală, se interzice :

a) scoaterea din locurile contaminate cu boli epizootice a animalelor, produselor de origine animală sau vegetală și a oricăror alte produse și materiale care pot fi purtătoare de contagiu, fără aprobarea autorităților sanitare veterinare ;

b) transportul interurban de animale și produse de origine animală sau deplasarea de animale în afara comunei, orașului sau municipiului fără respectarea regulilor sanitare veterinare stabilite de Ministerul Agriculturii și Alimentației ;

c) îmbarcarea și debarcarea animalelor în alte stații de cale ferată, porturi și aeroporturi, decît cele autorizate de către autoritățile sanitare veterinare județene sau a municipiului București ;

d) îmbarcarea animalelor fără controlul medicului veterinar de stat, ca și efectuarea acestei operațiuni în timpul nopții, cu excepția cazurilor când este asigurată o iluminare artificială corespunzătoare pentru efectuarea examenului sanitar veterinar în bune condiții ;

e) efectuarea transportului de animale fără asigurarea personalului însoțitor instruit pentru îngrijirea și supravegherea stării de sănătate a animalelor ;

f) folosirea de mijloace de transport — auto, feroviare, navale și aeriene — care nu întrunesc toate condițiile de igienă și profilaxie stabilite de Ministerul Agriculturii și Alimentației prin normative tehnice de proiectare, fabricare și folosire ;

g) continuarea transportului fără acordul medicului veterinar de stat, dacă în lotul de animale se constată cazuri de îmbolnăvire.

De aplicarea măsurilor prevăzute în prezentul articol răspund deținătorii de animale, primarii, autoritățile sanitare veterinare, iar, după caz, și unitățile Ministerului de Interne ori ale altor ministere sau organe centrale ale administrației de stat care au atribuții cu privire la circulația și transportul animalelor.

Art. 21. — Autoritățile sanitare veterinare județene sau a municipiului București vor elibera autorizație sanitară veterinară stațiilor, porturilor și aeroporturilor numai dacă acestea au rampe corespunzătoare și asigură îndeplinirea condițiilor de profilaxie pentru îmbarcarea și debarcarea animalelor.

Unitățile care dețin mijloace pentru transportul animalelor și produselor de origine animală sînt obligate să organizeze stații sau puncte de spălare și dezinfectie, cu respectarea condițiilor tehnice stabilite de Ministerul Agriculturii și Alimentației.

Art. 22. — Transportul animalelor afectate de boli transmisibile, al produselor provenite de la aceste animale și al produselor alimentare de origine animală improprii consumului uman este permis numai pentru destinația și cu respectarea condițiilor stabilite în certificatul sanitar veterinar însoțitor, eliberat de medicul veterinar de stat.

Art. 23. — Deținătorii animalelor sînt obligați să predea cadavrele de animale unităților autorizate de autoritățile sanitare veterinare județene sau a municipiului București, iar în cazul cînd predarea sau preluarea acestora nu este posibilă, și se certifică aceasta de către autoritatea sanitară veterinară de stat, să le distrugă, cu respectarea condițiilor sanitare veterinare stabilite de Ministerul Agriculturii și Alimentației.

Utilizarea în hrana animalelor a produselor de origine animală, improprii consumului uman, ca și a resturilor culinare, este permisă numai după ce au fost sterilizate, în condițiile tehnice stabilite de Ministerul Agriculturii și Alimentației.

Art. 24. — Importul, exportul și tranzitul de animale, produse de origine animală și furaje se efectuează numai prin punctele de control pentru trecerea frontierei de stat stabilite în acest scop de Ministerul Agriculturii și Alimentației sau prin convențiile sanitare veterinare încheiate cu alte țări. Ministerul Agriculturii și Alimentației organizează la aceste puncte controlul sanitar veterinar.

Unitățile care răspund de administrarea clădirilor și instalațiilor de la punctele de control pentru trecerea frontierei de stat sînt obligate să ia măsuri pentru asigurarea condițiilor de desfășurare a activității sanitare veterinare, precum și baza materială și forța de muncă necesare pentru efectuarea dezinfectiilor, distrugerea cadavrelor, produselor alterate și

a deșeurilor de origine animală. La punctele de frontieră rutiere, aceste obligații revin consiliilor județene.

Art. 25. — Importul și tranzitul de animale, produse de origine animală și furaje se pot face numai cu avizul prealabil al Ministerului Agriculturii și Alimentației.

Unitățile importatoare sînt obligate să obțină avizul de import din partea Ministerului Agriculturii și Alimentației, înainte de încheierea contractelor cu furnizorii externi.

Art. 26. — Animalele, produsele de origine animală și furajele ce se importă sau se tranzitează trebuie să fie însoțite de certificate sanitare veterinare, prin care să se ateste îndeplinirea condițiilor sanitare veterinare stabilite de către Ministerul Agriculturii și Alimentației.

Art. 27. — Dacă la punctele de control pentru trecerea frontierei de stat se depistează boli transmisibile sau există suspiciunea acestor boli, întregul lot de animale se va returna peste frontieră, iar dacă această măsură nu este posibilă, Ministerul Agriculturii și Alimentației poate dispune tăierea imediată și valorificarea în condiții speciale sau uciderea întregului lot de animale, precum și distrugerea obiectelor și materialelor aferente, anunțînd autoritatea sanitară veterinară a țării exportatoare despre constatările făcute și măsurile luate.

Cînd prin convențiile sau acordurile sanitare veterinare încheiate de România cu alte state s-a stabilit altfel, se va proceda potrivit prevederilor acestora.

Art. 28. — Animalele importate se supun în mod obligatoriu carantinei profilactice, în locuri izolate și special amenajate, stabilite de autoritățile sanitare veterinare județene sau a municipiului București, care vor autoriza aducerea animalelor în aceste locuri numai după verificarea îndeplinirii tuturor condițiilor pregătitoare necesare.

După expirarea perioadei de carantină profilactică, animalele importate vor fi supuse în continuare supravegherii sanitare veterinare, în condițiile stabilite de Ministerul Agriculturii și Alimentației.

CAPITOLUL V

Asigurarea salubrității produselor de origine animală

Art. 29. — Se interzice utilizarea produselor de origine animală care nu îndeplinesc condițiile de salubritate corespunzătoare destinației lor. Condițiile de salubritate se stabilesc de Ministerul Agriculturii și Alimentației. Pentru produsele de origine animală destinate consumului uman, acestea se stabilesc împreună cu Ministerul Sănătății.

Art. 30. — Funcționarea abatoarelor, punctelor de tăiere și a unităților care prelucrează, depozitează sau valorifică produse de origine animală, este permisă numai dacă sînt autorizate și de autoritățile sanitare veterinare de stat.

Autorizația poate fi retrasă în cazul cînd conducătorii unităților nu asigură respectarea regulilor de igienă și profilaxie și condițiile necesare pentru buna desfășurare a activității sanitare veterinare.

CAPITOLUL VI

Organizarea și funcționarea serviciilor sanitare veterinare

Art. 31. — Ministerul Agriculturii și Alimentației, prin Direcția generală sanitară veterinară, stabilește normele sanitare veterinare unice și obligatorii pentru

toate persoanele juridice sau fizice deținătoare de animale, pentru cele care prelucrează, depozitează, transportă și valorifică produse de origine animală, participă la elaborarea proiectelor sau avizează, în condițiile legii, convențiile și acordurile sanitare veterinare internaționale.

De asemenea, stabilește lista bolilor transmisibile în cazul cărora se instituie măsuri obligatorii de prevenire și combatere.

Împreună cu Ministerul Sănătății răspunde de organizarea și aplicarea tuturor măsurilor necesare pentru prevenirea și combaterea bolilor comune omului și animalelor, precum și pentru asigurarea salubrității produselor de origine animală. Organele centrale de specialitate ale celor două ministere vor analiza periodic și ori de câte ori este nevoie rezultatele acțiunilor întreprinse în acest scop, stabilind măsurile ce se impun.

Art. 32. — Ministerul Agriculturii și Alimentației organizează și răspunde de producția de preparate biologice necesare pentru depistarea, prevenirea și combaterea bolilor la animale; aprobă introducerea în practică a produselor biologice, medicamentelor, dezinfectanților, insecticidelor, raticidelor și altor produse de uz veterinar, fabricate în țară sau din import și asigură controlul sanitar veterinar de stat al acestora; stabilește norme sanitare veterinare privind producerea, circulația și folosirea furajelor combinate, suplimentelor proteino-minerale, iar împreună cu Ministerul Sănătății stabilește norme privind folosirea biostimulatorilor, tranchilizanților, substanțelor hormonale și altor aditivi la furaje.

Ministerul Agriculturii și Alimentației, împreună cu Ministerul Industrii și celelalte organe centrale care au în subordine unități în care se fabrică produse de uz veterinar, răspund de realizarea programului de producere a acestora în cantități necesare și la nivelul calitativ al produselor similare pe plan mondial.

Art. 33. — Rețeaua sanitară veterinară de stat se organizează ca sector distinct și autonom în cadrul Ministerului Agriculturii și Alimentației, este coordonată de către ministru și are în structura sa:

- a) Direcția generală sanitară veterinară;
- b) instituții centrale de specialitate;
- c) direcții sanitare veterinare județene și a municipiului București;
- d) unități și circumscripții teritoriale.

Art. 34. — Direcția generală sanitară veterinară coordonează și controlează întreaga activitate din domeniul sanitar veterinar și are în componența sa:

- a) Direcția antiepidemiologică și de asistență sanitară veterinară;
- b) Direcția de igienă și sănătate publică;
- c) Poliția sanitară veterinară.

În subordinea sa tehnică și administrativă funcționează instituțiile centrale de profil și direcțiile sanitare veterinare județene și a municipiului București.

Direcția generală sanitară veterinară coordonează și controlează producția de biopreparate strategice, activitatea de cercetare finanțată de la bugetul administrației centrale, aprovizionarea cu produse și materiale de uz veterinar, avizează și controlează producția de medicamente de uz veterinar.

Art. 35. — Poliția sanitară veterinară controlează aplicarea și respectarea prevederilor Legii sanitare veterinare și a normelor unitare emise, în toate domeniile de activitate.

Art. 36. — Formațiile de asistență sanitară veterinară din cadrul regiilor autonome, societăților comerciale, asociațiilor și societăților agricole, precum

și serviciile medicale veterinare particulare, realizate prin cabinete, clinici, spitale, farmacii și altele, își desfășoară activitatea cu avizul și sub îndrumarea tehnică a rețelei sanitare veterinare de stat.

Formațiile sanitare veterinare și serviciile prevăzute la alin. 1 se organizează și funcționează în baza unui regulament elaborat de către Direcția generală sanitară veterinară.

Art. 37. — Ministerul de Interne, Ministerul Apărării Naționale și celelalte organe centrale care au în subordine unități încadrate cu medici veterinari proprii răspund de aplicarea în aceste unități a normelor sanitare veterinare și a măsurilor stabilite de Ministerul Agriculturii și Alimentației pentru apărarea sănătății animalelor și asigurarea salubrității produselor de origine animală.

Medicii veterinari din cadrul Ministerului Apărării Naționale și Ministerului de Interne fac parte din sistemul veterinar unic de stat, având aceleași obligații și răspunderi în cadrul unităților în care funcționează ca și medicii veterinari de stat.

Ministerul Mediului, prin unitățile silvice locale, răspunde de aplicarea măsurilor stabilite de autoritățile sanitare veterinare pentru apărarea sănătății animalelor sălbatice și pentru prevenirea difuzării bolilor transmisibile de la acestea la animalele domestice sau la om.

Art. 38. — Ministerul Agriculturii și Alimentației, împreună cu Ministerul de Interne și toate unitățile teritoriale ale acestora răspund direct de aplicarea și controlul respectării prevederilor prezentei legi cu privire la circulația animalelor și produselor de origine animală, instituirea și respectarea măsurilor de carantină și a altor măsuri cu caracter republican sau local necesare pentru prevenirea difuzării bolilor la animale și de la animale la om.

Art. 39. — Consiliile locale sau județene, respectiv al municipiului București, răspund de buna desfășurare a activității sanitare veterinare pe raza teritorial-administrativă respectivă, în care scop au următoarele atribuții principale:

- a) asigură fondurile necesare pentru finanțarea acțiunilor sanitare veterinare care se suportă din bugetele locale;

b) eliberează documentele necesare pentru adevărarea proprietății asupra animalelor și a stării sanitare veterinare din localitate, potrivit normelor stabilite de Ministerul Agriculturii și Alimentației;

c) iau măsuri pentru întreținerea și folosirea, conform regulilor sanitare veterinare, a pășunilor, adăptorilor publice, drumurilor de trecere a turmelor de animale, a locurilor de aglomerare a animalelor în târguri, mori, abatoare, puncte de tăiere, piețe și a locurilor aflate în administrarea consiliilor locale unde se prelucrează, depozitează și valorifică produse de origine animală;

d) asigură stringerea și distrugerea cadavrelor de animale care nu pot fi ridicate de întreprinderile de ecarisaj; organizează prinderea și uciderea ciunilor vagabonzi; amenajează și întrețin locurile de depozitare a resturilor menajere potrivit regulilor sanitare veterinare;

e) îndeplinesc orice alte atribuții cu privire la activitatea sanitară veterinară, prevăzute de actele normative în vigoare, și răspund de aplicarea măsurilor stabilite de Ministerul Agriculturii și Alimentației pentru apărarea sănătății animalelor și asigurarea salubrității produselor de origine animală.

CAPITOLUL VII

Sancțiuni

Art. 40. — Încălcarea dispozițiilor prezentei legi atrage, după caz, răspunderea disciplinară, materială, civilă, contravențională sau penală.

Art. 41. — Nerespectarea măsurilor privitoare la declararea, prevenirea sau combaterea bolilor molipsitoare la animale, dacă a avut ca urmare răspîndirea unei asemenea boli sau alte urmări grave, se pedepsește, potrivit art. 310 din Codul penal, cu închisoare de la o lună la un an sau cu amendă.

Dacă fapta a avut urmări deosebit de grave, pedeapsa este închisoare de la 1 la 5 ani.

Aceleași pedepse se aplică și celor care ascund, cu bună știință, apariția unei boli molipsitoare la animale sau se opun aplicării măsurilor pentru lichidarea focarelor epizootice și prevenirea difuzării bolilor.

Art. 42. — Nerespectarea măsurilor privitoare la prevenirea sau combaterea bolilor molipsitoare, dacă a avut ca urmare răspîndirea unei asemenea boli de la animal la om, se pedepsește cu închisoare de la o lună la 2 ani.

Dacă fapta a avut urmări deosebit de grave, pedeapsa este închisoare de la 2 la 7 ani.

Art. 43. — Încălcarea cu știință a unei îndatoriri de serviciu în activitatea sanitară veterinară, săvîrșită în condițiile art. 248 alin. 1 din Codul penal, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani, iar dacă fapta este săvîrșită în condițiile art. 248 alin. 2 din Codul

penal, se pedepsește cu închisoare de la 5 la 15 ani, interzicerea unor drepturi și confiscarea parțială a averii.

Art. 44. — Încălcarea din culpă a unei îndatoriri de serviciu în activitatea sanitară veterinară, săvîrșită în condițiile art. 249 alin. 1 din Codul penal, se pedepsește cu închisoare de la o lună la 2 ani sau cu amendă, iar dacă fapta este săvîrșită în condițiile art. 249 alin. 2 din Codul penal, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 10 ani.

Art. 45. — În cazul în care fapta prevăzută la art. 43 și 44 este săvîrșită în condițiile arătate la art. 258 din Codul penal, pedeapsa se stabilește potrivit dispoziției din acest articol.

Art. 46. — Faptele care constituie contravenții la normele sanitare veterinare, precum și persoanele care pot să constate contravenții și să aplice sancțiuni, se stabilesc prin hotărîre a Guvernului. În condițiile stabilite de Guvern, sancțiunile contravenționale pot fi aplicate și persoanelor juridice.

CAPITOLUL VIII

Dispoziții finale

Art. 47. — Prezenta lege intră în vigoare la 90 de zile de la publicarea în Buletinul Oficial al României *).

Pe aceeași dată se abrogă Decretul nr. 167/1955 privind organizarea apărării sănătății animalelor, publicat în Buletinul Oficial nr. 9 din 19 mai 1955.

LEGEA nr. 1/1991 **)

privind protecția socială a șomerilor și reintegrarea lor profesională

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — Persoanele apte de muncă, ce nu pot fi încadrate din lipsă de locuri disponibile corespunzătoare pregătirii lor, sînt considerate șomeri și beneficiază, în condițiile prezentei legi, de ajutor de șomaj și de alte forme de protecție socială, precum și de sprijin în vederea reintegrării lor profesionale prin calificare și recalificare.

Art. 2. — Sînt îndreptățiți să primească ajutorul de șomaj în condițiile prezentei legi :

a) absolvenții instituțiilor de învățămînt în vîrstă de 18 ani împliniți, care nu au surse de venit proprii la nivelul a cel puțin jumătate din salariul de bază minim pe țară, brut, indexat și care într-o perioadă de 60 de zile nu au reușit să se încadreze în muncă potrivit pregătirii lor profesionale.

În cazuri justificate de lipsa susținătorilor legali, sînt îndreptățiți să primească ajutorul de șomaj, în aceleași condiții, și absolvenții instituțiilor de învățămînt în vîrstă de 16 ani împliniți.

Absolvenții școlilor speciale pentru handicapați care nu au un loc de muncă vor fi luați în evidență imediat după absolvire ;

b) tinerii care înainte de efectuarea stagiului militar nu erau încadrați cu contract de muncă și care, într-o perioadă de 30 de zile de la data lăsării lor la vatră, nu s-au putut angaja ;

c) persoanele al căror contract de muncă a fost desfăcut din inițiativa unității pentru motivele prevăzute la art. 130 alin. (1) lit. a)—f) din Codul muncii sau cărora, după caz, le-a încetat calitatea de membru în cooperația meșteșugărească din motive neimputabile lor ;

d) persoanele al căror contract de muncă a fost desfăcut din inițiativa unității, dacă s-a stabilit prin dispoziția sau hotărîrea organului competent nelegalitatea măsurii luate de unitate ori lipsa vinovăției persoanei în cauză, iar reintegrarea în muncă nu mai este obiectiv posibilă la unitatea în care a fost încadrată anterior sau la unitatea care a preluat patrimoniul acesteia ;

e) persoanele al căror contract de muncă a fost desfăcut din inițiativa lor pentru motive care, potrivit legii, la reîncadrare nu întrerup vechimea în aceeași

*) Fac excepție prevederile art. 31 alin. 1 și art. 33—36, care au intrat în vigoare la data de 16 decembrie 1991.

***) Republicată în temeiul art. II alin. (3) din Legea nr. 72 din 14 decembrie 1991, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 16 decembrie 1991, dîndu-se articolelor o nouă numerotare. Legea nr. 1 din 7 ianuarie 1991 este publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 8 ianuarie 1991.

unitate, dacă au o vechime în muncă de cel puțin 6 luni în ultimele 12 luni premergătoare datei de înregistrare a cererii pentru plata ajutorului de șomaj ;

f) persoanele care au fost încadrate cu contract de muncă pe durată determinată și care au încetat activitatea la expirarea termenului prevăzut în contract, dacă au o vechime în muncă de cel puțin 6 luni în ultimele 12 luni premergătoare datei de înregistrare a cererii pentru plata ajutorului de șomaj.

CAPITOLUL II

Ajutorul de șomaj și alte forme de protecție socială a șomerilor

Art. 3. — Ajutorul de șomaj constă într-o sumă calculată în mod diferențiat, pe categorii de persoane și vechime în muncă, avându-se în vedere salariul de bază minim pe țară, brut, indexat sau ultimul salariu de bază brut avut în ultima lună, indexat, din care s-a dedus impozitul prevăzut de lege corespunzător situației în care se află fiecare persoană, după cum urmează :

a) 60% din salariul de bază minim pe țară, brut, indexat, din care s-a dedus impozitul prevăzut de lege corespunzător situației în care se află fiecare persoană, în cazul beneficiarilor de ajutor de șomaj care provin din rîndul absolvenților școlilor din învățămîntul preuniversitar, profesional sau de ucenici, în vîrstă de minimum 16 ani, sau, după caz, 18 ani, precum și al celor care au vechime în muncă sub 1 an ;

b) 70% din salariul de bază minim pe țară, brut, indexat, din care s-a dedus impozitul prevăzut de lege corespunzător situației în care se află fiecare persoană, în cazul beneficiarilor de ajutor de șomaj care provin din rîndul absolvenților învățămîntului superior ;

c) 50% din salariul de bază brut, avut în ultima lună, indexat, din care s-a dedus impozitul prevăzut de lege corespunzător situației în care se află fiecare persoană, în cazul beneficiarilor de ajutor de șomaj care au o vechime în muncă de la 1 pînă la 5 ani, dar nu mai puțin de 75% din salariul de bază minim pe țară, brut, indexat ;

d) 55% din salariul de bază brut, avut în ultima lună, indexat, din care s-a dedus impozitul prevăzut de lege corespunzător situației în care se află fiecare persoană, în cazul beneficiarilor de ajutor de șomaj care au o vechime în muncă de la 5 pînă la 15 ani, dar nu mai puțin de 80% din salariul de bază minim pe țară, brut, indexat ;

e) 60% din salariul de bază brut, avut în ultima lună, indexat, din care s-a dedus impozitul prevăzut de lege corespunzător situației în care se află fiecare persoană, în cazul beneficiarilor de ajutor de șomaj care au o vechime în muncă de 15 ani și peste, dar nu mai puțin de 85% din salariul de bază minim pe țară, brut, indexat.

Art. 4. — Pentru a putea beneficia de ajutorul de șomaj, persoanele prevăzute la art. 2 trebuie să îndeplinească următoarele condiții :

a) să fie înscrise la oficiile forței de muncă din cadrul direcției de muncă și protecție socială din județe sau din municipiul București, unde își au domiciliul sau, după caz, unde își au reședința, dacă au avut ultimul loc de muncă în acea localitate ;

b) starea sănătății, dovedită cu certificat medical, să le permită să fie încadrate în muncă.

Art. 5. — (1) Nu beneficiază de ajutor de șomaj :

a) persoanele care dețin în proprietate terenuri agricole în suprafață de cel puțin 10.000 mp în zonele colinare și de șeș și de cel puțin 20.000 mp în zonele montane ;

b) persoanele care au surse de venituri proprii sau care realizează venituri din prestarea unor activități autorizate în condițiile prevăzute de lege și care obțin pe aceste căi un venit de cel puțin jumătate din salariul de bază minim pe țară, brut, indexat, din care s-a dedus impozitul prevăzut de lege corespunzător situației în care se află fiecare persoană ;

c) persoanele cărora li s-a oferit loc de muncă corespunzător pregătirii și nivelului studiilor, situației personale și stării de sănătate, situat la o distanță de cel mult 50 km de localitatea de domiciliu, sau li s-a recomandat de către oficiile forței de muncă, în scris, să urmeze cursuri de calificare sau recalificare și au refuzat nejustificat oferta sau recomandarea ;

d) persoanele care îndeplinesc condițiile de înscriere la pensie pentru munca depusă și limită de vîrstă ;

e) membrii cooperăției agricole de producție sau cărora le-a încetat această calitate.

(2) Situațiile prevăzute la lit. a) și b) de la alin. (1) se dovedesc cu acte eliberate de primăria localității de domiciliu, respectiv de organele financiare teritoriale, și prin declarație pe proprie răspundere a salariatului.

Art. 6. — (1) Persoanele care au fost încadrate în muncă au dreptul să primească ajutorul de șomaj din momentul încetării contractului de muncă sau, după caz, a calității de membru în cooperăția meșteșugărească, în condițiile prevăzute la art. 2, dacă s-au înscris la oficiile forței de muncă în termen de 30 de zile de la încetarea activității sau de la data înscrierii, dacă cererea de înscriere la oficiul forței de muncă s-a făcut ulterior acestui termen.

(2) Persoanele prevăzute la art. 2 lit. d) dobîndesc dreptul de a primi ajutor de șomaj de la data hotărîrii definitive de reintegrare, a dispoziției sau hotărîrii definitive de achitare ori a punerii în libertate, dacă s-au înscris la oficiul forței de muncă în termen de 30 de zile de la data respectivă sau de la data înscrierii, cînd aceasta a avut loc după expirarea termenului de 30 de zile.

(3) Persoanele care nu au fost încadrate în muncă dobîndesc dreptul de a primi ajutorul de șomaj după cum urmează :

a) după o perioadă de 30 de zile pentru absolvenții învățămîntului preuniversitar și învățămîntului superior, de la data la care s-au adresat oficiilor forței de muncă sau altor organe competente, potrivit legii, solicitînd încadrarea într-o muncă corespunzătoare pregătirii ;

b) după o perioadă de 30 de zile de la data la care persoanele care au terminat serviciul militar obligatoriu s-au adresat oficiilor forței de muncă, solicitând încadrarea într-o muncă corespunzătoare pregătirii ;

c) de la data înscrierii la oficiul forței de muncă, în cazul absolvenților școlilor speciale pentru handicapați.

(4) Femeile care au avut activitatea întreruptă pentru creșterea copiilor potrivit legii, precum și persoanele cărora le-a încetat calitatea de pensionar dobîndesc dreptul de a primi ajutorul de șomaj de la data înscrierii la oficiile forței de muncă.

(5) Termenele de 30 de zile prevăzute la alin. (3) încep să curgă la expirarea termenelor de 60 de zile, respectiv de 30 de zile, prevăzute la art. 2 lit. a) și b).

Art. 7. — (1) Ajutorul de șomaj se plătește la cererea persoanelor îndreptățite potrivit legii.

(2) Ajutorul de șomaj se plătește de la data dobîndirii dreptului. Retroactiv nu poate fi plătit pe o perioadă mai mare de 30 de zile de la data înregistrării cererii de plată.

Art. 8. — Cererile pentru plata ajutorului de șomaj se adresează direcțiilor de muncă și protecție socială județene și a municipiului București.

Art. 9. — (1) Ajutorul de șomaj se plătește pe o perioadă de cel mult 270 de zile calendaristice, timp în care șomerii sînt obligați să participe la cursurile de calificare sau recalificare într-o nouă meserie sau specialitate, stabilite de direcțiile de muncă și protecție socială.

(2) Persoanele cuprinse la cursurile de calificare sau recalificare primesc în continuare ajutor, pe toată durata cursurilor și pînă la data primei repartizări în muncă, dar nu mai mult de 30 de zile de la absolvire.

Art. 10. — (1) Persoanele care urmează cursurile de calificare sau recalificare, organizate potrivit legii, au obligația la absolvire să se încadreze în unitățile la care sînt repartizate.

(2) Absolvenții care refuză fără motive temeinice două repartizări au obligația să restituie ajutorul de șomaj primit pe durata cursurilor pînă la repartizare, precum și cheltuielile de școlarizare. La data înscrierii la cursuri, persoanele respective vor încheia cu direcția de muncă și protecție socială un angajament în acest sens, care, în cazul nerespectării de către titular a obligațiilor asumate, constituie titlu executoriu.

Art. 11. — După expirarea perioadei de acordare a ajutorului de șomaj, persoanele în cauză urmează să beneficieze de drepturile de ocrotiri sociale prevăzute de lege.

Art. 12. — Pe perioada în care unei persoane i se plătește ajutorul de șomaj, aceasta beneficiază de alocația pentru copii în aceleași condiții ca în perioada anterioară șomajului, precum și de asistență medicală gratuită. Locuința de serviciu se păstrează pe întreaga perioadă în care chiriașul primește ajutor de șomaj, cu excepția cazului în care aceasta este situată în incinta unității sau este legată direct de asigurarea permanenței sau continuității în serviciu.

Art. 13. — Perioada pentru care o persoană este îndreptățită să primească ajutorul de șomaj constituie

vechime în muncă și nu întrerupe vechimea în muncă și în aceeași unitate.

Art. 14. — Persoanele care și-au pierdut total sau parțial capacitatea de muncă în perioada pentru care sînt îndreptățite să primească ajutor de șomaj și cît urmează un curs de calificare sau recalificare beneficiază de drepturile de asigurări sociale prevăzute de lege pentru persoanele încadrate în muncă, inclusiv de pensie de invaliditate.

Art. 15. — (1) Beneficiarul ajutorului de șomaj este obligat ca, de două ori pe lună, pe baza programării efectuate sau ori de cîte ori este solicitat, să se prezinte la oficiul forței de muncă.

(2) Persoana care primește ajutor de șomaj și se încadrează în muncă sau începe să realizeze venituri din sursele prevăzute la art. 5 alin. (1) lit. a) și b) are obligația de a înștiința în termen de 3 zile oficiul forței de muncă.

(3) Obligația prevăzută la alin. (2) revine și persoanei juridice sau fizice care a efectuat angajarea.

Art. 16. — Calitatea de beneficiar al ajutorului de șomaj și îndeplinirea obligației prevăzute la art. 15 se dovedesc cu carnetul de evidență eliberat și vizat bi-lunar de oficiul forței de muncă.

Art. 17. — (1) Ajutorul de șomaj se plătește lunar de direcțiile de muncă și protecție socială proporțional cu numărul de zile calendaristice cît titularul este îndreptățit să primească acest ajutor, pe baza buletinului de identitate și carnetului de evidență.

(2) Ajutorul de șomaj nu este impozabil.

Art. 18. — (1) Plata ajutorului de șomaj încetează în următoarele situații :

a) la împlinirea termenelor prevăzute la art. 9 ;

b) la încadrarea în muncă a titularului sau după 30 de zile de la obținerea de către acesta a autorizației de exercitare a unei activități pe cont propriu ;

c) în cazul refuzului nejustificat de a se încadra într-o unitate, cu contract de muncă pe durată nedeterminată sau determinată, într-un loc de muncă corespunzător pregătirii și nivelului studiilor șomerului, situației personale și stării de sănătate a acestuia ;

d) la data refuzului nejustificat de a urma un curs de calificare sau, după caz, la data întreruperii sau neabsolvirii cursului, organizat potrivit art. 10 alin. (2) din prezenta lege, din motive imputabile.

(2) Plata ajutorului de șomaj se suspendă :

a) în cazul neîndeplinirii obligației prevăzute la art. 15 ;

b) pe perioada îndeplinirii obligațiilor militare ;

c) pe perioada în care titularul își stabilește domiciliul în străinătate ;

d) pe perioada în care titularul este arestat preventiv sau pentru executarea unei pedepse privative de libertate ;

e) pe perioada în care este încadrat cu contract de muncă pe timp determinat.

Art. 19. — Persoanele care au fost reintegrate în muncă de organele de jurisdicție competente și li s-au acordat despăgubiri pentru perioada nelucrată vor restitui ajutorul de șomaj primit pe aceeași perioadă de timp.

CAPITOLUL III

Constituirea și utilizarea fondului pentru plata ajutorului de șomaj

Art. 20. — Fondul necesar pentru plata ajutorului de șomaj se constituie din următoarele surse :

a) o cotă de 4% aplicată asupra fondului de salarii realizat lunar, în valoare brută, de persoanele fizice și juridice române și străine cu sediul în România care angajează personal român, precum și din veniturile realizate de persoanele fizice autorizate să presteze o activitate individuală și asociațiile familiale care își desfășoară activitatea în temeiul Decretului-lege nr. 54/1990 ;

b) o contribuție de 1% din salariul de bază lunar de încadrare brut, plătită de salariații persoanelor fizice și juridice prevăzute la lit. a) ;

c) o contribuție de 1% din venitul lunar în valoare brută obținut din munca prestată de către membrii cooperăției ;

d) o subvenție de la bugetul de stat pentru completarea fondului, în caz că sursele de la lit. a), b) și c) nu acoperă plățile datorate.

Art. 21. — (1) Fondul pentru plata ajutorului de șomaj se păstrează într-un cont al Ministerului Muncii și Protecției Sociale deschis la Banca Națională, este gestionat de acesta și este purtător de dobândă.

(2) Sumele neconsumate într-o perioadă se raportează în perioadele imediat următoare, fără a exista obligația de a fi vărsate la bugetul statului.

(3) Pentru nevărsarea la termen a sumelor prevăzute la art. 20, se aplică o majorare de 0,05% pentru fiecare zi de întârziere, dar nu mai mult decât totalul sumelor datorate.

Art. 22. — Din fondul constituit potrivit art. 20 din prezenta lege se vor face plăți și pentru :

a) acoperirea unor cheltuieli legate de efectuarea plății ajutorului de șomaj ;

b) acoperirea unor cheltuieli privind calificarea și recalificarea șomerilor.

Art. 23. — Guvernul este abilitat ca, pe durata intreruperii temporare a activității unor agenți economici, datorită neasigurării resurselor energetice, în perioada 1 noiembrie 1991 — 31 martie 1992, să plătească din fondul de șomaj personalul salariat al acestor agenți economici, în condițiile menținerii calității de salariat.

CAPITOLUL IV

Dispoziții finale

Art. 24. — Pentru urmărirea desfășurării activității privind stabilirea și plata ajutorului de șomaj prevăzute de lege, la Ministerul Muncii și Protecției Sociale, precum și la direcțiile de muncă și protecție socială, se constituie un corp de control specializat. Numărul de personal al corpului de control, precum și modul de salarizare a acestuia, se stabilesc prin hotărâre a Guvernului.

Art. 25. — (1) Constituie contravenție nerespectarea prevederilor art. 15 alin. (2) și (3) și art. 29 și se sancționează după cum urmează :

a) cu amendă de la 2.000 la 5.000 lei, nerespectarea dispozițiilor art. 15 alin. (2) și (3) ;

b) cu amendă de la 1.500 la 4.000 lei, nerespectarea dispozițiilor art. 29 ;

c) cu amendă de la 8.000 la 10.000 lei, nepunerea la dispoziție sau refuzul de a elibera corpului de control documentele, datele și explicațiile necesare verificării.

(2) Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor se fac de organele corpului de control prevăzut la art. 24.

(3) Prevederile prezentului articol se completează cu dispozițiile Legii nr. 32/1968 privind constatarea și sancționarea contravențiilor.

Art. 26. — (1) În termen de 90 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi, Guvernul va stabili prin hotărâre modul de înființare, organizare și funcționare a centrelor de calificare și recalificare a persoanelor care primesc ajutor de șomaj, precum și drepturile și obligațiile persoanelor în cauză.

(2) Guvernul are obligația de a asigura, în termen de cel mult 3 ani de la intrarea în vigoare a prezentei legi, o bază materială corespunzătoare bunei desfășurări a procesului de calificare și recalificare a șomerilor.

(3) Centrele de calificare și recalificare vor fi organizate prin preluarea unor spații din rețeaua de învățământ care nu-și mai justifică funcționarea, a altor spații existente, precum și prin preluarea personalului necesar din aceste unități.

(4) Centrele de calificare și recalificare vor funcționa în subordinea direcțiilor de muncă și protecție socială.

(5) Pentru a asigura utilizarea tuturor posibilităților existente, direcțiile de muncă și protecție socială vor putea organiza cursuri de calificare și recalificare a personalului care primește ajutor de șomaj și în școli profesionale sau alte unități similare.

Art. 27. — Procedura de primire și soluționare a cererilor de plată a ajutorului de șomaj se va stabili în termen de 15 zile de la publicarea legii, prin ordinul ministrului muncii și protecției sociale, ce se va publica în Monitorul Oficial.

Art. 28. — Litigiile privind stabilirea și plata ajutorului de șomaj se soluționează de către instanțele judecătorești, potrivit procedurii aplicabile litigiilor de muncă.

Art. 29. — Unitățile au obligația de a comunica la oficiile forței de muncă toate posturile libere în termen de 3 zile de la data când au devenit vacante, iar direcțiile de muncă și protecție socială au obligația de a ține evidența și a afișa locurile de muncă vacante.

Art. 30. — (1) Persoanele prevăzute la art. 2, care sînt neîncadrate în muncă la data intrării în vigoare a prezentei legi și sînt înscrise la oficiile forței de muncă, beneficiază de ajutor de șomaj de la data cererii.

(2) În cazul cînd persoanele prevăzute la alin. (1) nu sînt înscrise la oficiile forței de muncă, ele dobîndesc dreptul de ajutor de șomaj după 30 de zile de la data înscrierii.

Art. 31. — (1) Pe data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă prevederile Hotărîrii Guvernului

nr. 758/1990 cu privire la salarizarea personalului devenit, în mod temporar, disponibil.

(2) Fondurile constituite în baza Decretului-lege nr. 144/1990 pentru prelungirea termenului de aplicare a Decretului-lege nr. 25/1990 cu privire la utilizarea și salarizarea personalului în perioadele de întreprindere a activității se virează în contul fondului de plată a ajutorului de șomaj.

NOTĂ :

Potrivit art. II alin (1) și (2) din Legea nr. 72 din 14 decembrie 1991 :

(1) Prevederile prezentei legi se aplică și persoanelor cărora le-a expirat perioada de plată a ajutorului de șomaj înainte de intrarea ei în vigoare.

(2) Persoanele la care perioada de 270 de zile, în care au beneficiat de ajutor de șomaj, expiră înainte de 31 martie 1992 și nu se pot încadra în muncă, continuă să beneficieze de plata ajutorului de șomaj pînă la această dată.

*) Fac excepție prevederile art. 2 lit. a), art. 3, art. 5 lit. b), art. 6 alin. (1), art. 6 alin. (3) lit. c), art. 6 alin. (4), art. 9 alin. (1), art. 20 lit. a), b), c), art. 21 alin. (3), art. 23 și art. 25 alin. (1) lit. c), care au intrat în vigoare la data de 16 decembrie 1991.

D E C R E T E

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind trecerea direct în retragere a unor generali din Ministerul Apărării Naționale

În temeiul art. 82 alin. 1 lit. k) din Decretul-lege nr. 92/1990 pentru alegerea parlamentului și a Președintelui României,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Pe data de 5 decembrie 1991 se trec direct în retragere, prin aplicarea art. 46 lit. a) din Statutul Corpului Ofițerilor, următorii :

- generalul-locotenent Călinoiu Constantin Constantin
- generalul-locotenent Ispas Constantin Ștefan
- generalul-locotenent Popa Paraschiv Dimitrie
- generalul-maior Barbu Stelian Pavel
- generalul-maior Breuer Ludovic Otto
- generalul-maior Constantinescu Pêtrache Mircea
- generalul-maior Dumitrescu Ion Victor
- generalul-maior Grigoraș Ioan Nicolae
- generalul-maior Ilie Marin Constantin
- generalul-maior Ionescu Niculae Dumitru
- generalul-maior Mihalache Ilie Vasile
- generalul-maior Mitru Lina Gheorghe
- generalul-maior Nistor Constantin Ioan
- generalul-maior Pop Augustin Augustin-Octavian
- generalul-maior Sitaru Nicolae Valeriu
- generalul-maior Stănică Gheorghe Ion
- generalul-maior Ștefan Ilie Gheorghe
- generalul-maior Teodorescu Ion Eugen.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

ION ILIESCU

În temeiul art. 82 alin. 2 din
Decretul-lege nr. 92/1990 pentru
alegerea parlamentului și a Președintelui României, contrasemnăm
acest decret.

PRIM-MINISTRU

THEODOR STOLOJAN

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind înființarea Ambasadei României
în Republica Lituania

În temeiul prevederilor Legii nr. 37 din 24 mai 1991 privind înființarea, desființarea și schimbarea rangului misiunilor diplomatice și oficiilor consulare,

Președintele României decretează :

Art. 1. — Se înființează Ambasada României în Republica Lituania, cu sediul la Vilnius.

Fondurile necesare deschiderii și funcționării ambasadei se vor asigura din alocațiile bugetare ale Ministerului Afacerilor Externe pe anul 1992.

Art. 2. — Prevederile Decretului nr. 98/1990 se modifică în mod corespunzător, conform anexei. *)

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

În temeiul art. 99 alin. (2) din
Constituția României, contrasemnăm
acest decret .

PRIM-MINISTRU
THEODOR STOLOJAN

București, 19 decembrie 1991.
Nr. 119.

*) Anexa se comunică instituțiilor interesate.

EDITOR : PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia autonomă „Monitorul Oficial”, București, str. 13 Septembrie - Casa Republicii, sector 5,
cont 30.98.12.301 B.C.R. - S.M.B.
Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenți economici, București,
str. Blanduziei nr. 1, sector 2, telefon 11.77.02.
Tiparul : Tipografia „Monitorul Oficial”, București, str. Jiului nr. 163, sector 1, telefon 68.55.58.
